ΕΤΟΣ Α' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 10 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΑΡΘ. 18

Η ΗΧΩ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ἀλ. Σούτσου ἀρ. 17,
Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Αἱ ἀπόκρεω εἶναι ἡ εὐθυμοτέρα καὶ ἀστειοτέρα πάγκοινος ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Ὁ ἄνθρωπος διὰ ν' ἀντισταθμίσῃ τὰς λύπας του ἢ μᾶλλον ἡ φύσις διὰ νὰ ἰσορροπήσῃ τὰ στοιχεῖα της ἐγέννησεν ἢ μᾶλλον ἔθετο κενὸν ἀπέναντι τοῦ ὄγκους, καλὸν ἀπέναντι τοῦ κακοῦ, καὶ χαρὰν ἀπέναντι τῆς θλίψεως. Καὶ οὕτω κυλιώμεθα ἐπὶ τῆς σφαίρας ταύτης ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς τὸ βάθος καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς εἰς τὴν λύπην καὶ τἀνάπαλιν.

Αἱ ἀπόκρεω εἶναι εὐθυμία, γέλως καὶ διασκέδασις, τὰ πάντα ὑποχωροῦσιν εἰς τὴν χαρὰν καὶ πάντες οἱ πόνοι σιγῶσι. Τυφλοί, χωλοί, τραυματίαι καὶ δυστυχεῖς λησμονοῦσι τὰ δεινά των καὶ ἡ εὐτυχία κυριαρχεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος.

Τὰς ἀπόκρεω διερχόμεθα πάντοτε εὐχαριστημένοι, ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως, πώποτε δὲ ὁ πτωχὸς ζηλοφθονεῖ κατὰ ταύτας τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλουσίου, διότι ἡ χαρὰ δὲν ἔχει ὅρια, εἶναι κοινὸν καὶ γενικὸν νέκταρ, οὗτινος πάντες ἀφθόνως γευόμεθα. Τοσοῦτον δὲ μᾶλλον εὐχαριστημένος εἶναι τις, ὅσον πλείονα χαρὰν δύναται νὰ περιλάβῃ ἡ καρδία του. Ἡ δὲ καρδία δέχεται τοσαύτην χαράν, ὅσην λύπην προγενεστέρως ἠσθάνθη.

Ὁποία ἰσορροπία θαυμασίας ἀπολαύσεως καὶ ἀνεκτικότητος! Μόνη ἡ θεότης δύναται νὰ ἐναβρύνεται ἐπὶ τῷ ἔργῳ της.

Αἱ ἀπόκρεω ἐφέτος διὰ τὰς Ἀθήνας ἦσαν ἀναγκαιοτάτη ἀπόλαυσις πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῆς διασαλευθείσης ἰσορροπίας καὶ ἀνάληψιν ἠθικῶν δυνάμεων. Ἐπανειλημμέναι θλίψεις καὶ λύπαι μᾶς κατεστενοχώρησαν τόσον, ὅσον ἐχρειάζετο μία μεγάλη διασκεδαστικὴ ἀπόλαυσις ἵνα μᾶς καταπραΰνῃ, μᾶς ἀνακουφίσῃ, τέρψῃ καὶ εἰς λήθην ἀπάρῃ τὰς καταπιεζούσας ἡμᾶς ἠθικὰς θλίψεις. Καὶ βεβαίως ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ἠθικῶν δεινῶν καὶ πνευματικῶν στενοχωριῶν καὶ ἀπολαύσεων.

Καὶ ἤδη μετὰ τὰς ἀπόκρεω ἐπῆλθεν ἡ ἡσυχία, ἡ οὐδετέρα καὶ λανθάνουσα μεσάζουσα στάσις, μεθ' ἣν κατὰ φυσικὴν συνέπειαν θ' ἀκολουθήσωσι πάλιν ἐν ἡμῖν ἐπανειλημμέναι χαραὶ καὶ θλίψεις. Καὶ εἰσήλθομεν ἄκοντες εἰς τὴν τεσσαρακοστήν, εἰς τὰς νηστείας καὶ τὴν ἥσυχον καὶ ἤρεμον καὶ φρόνιμον ὁδόν.

Ἁγία ἐποχή, ἱερὰ τεσσαρακοστή, μεταμέλεια σωματικῶν καὶ πνευματικῶν παρεκτροπῶν, γενοῦ διὰ τῆς μεταμελείας μας ἤδη ὁ φάρος καὶ ἡ αἰτία ἠπιωτέρας ἐν τῷ μέλλοντι ἰσορροπίας καὶ γαλήνης.

Ἠχώ.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΜΑΣ

Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις, ὅτι ὅπου ὁ λαὸς εἶναι ἡνωμένος, ἡ θέλησις εἶναι ἐπιβάλλουσα, τὸ αἴσθημα ζωηρὸν καὶ ἡ ἐπιτυχία πλήρης. Καὶ οὕτως αἱ ἀπόκρεω ὑπῆρξαν λαϊκὴ ἐκδήλωσις χαρᾶς, διασκεδάσεως, εὐθυμίας καὶ τάξεως. Ὁποῖον μάθημα διοικητικῆς συνέσεως!

Αἱ ὁδοὶ Ἑρμοῦ, Σταδίου, Κοραῆ καὶ Αἰόλου καὶ αἱ πλατεῖαι Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας ἦσαν κατειλημμέναι καὶ ὑπέρπληροι ὑπὸ λαϊκοῦ ἢ μᾶλλον σωματικοῦ ρεύματος, ἀποτελοῦντος μίαν μάζαν, ἓν ὅλον, ὡς ἓν σῶμα καὶ μία ψυχὴ καὶ ὁ ὄγκος αὐτὸς ἐκινεῖτο καὶ ἐκυλινδοῦτο τῇδε κακεῖσε ὡς ὑδάτινον κῦμα ἐν ἠρεμούσῃ καὶ γελοέσσῃ ἀτμοσφαίρᾳ. Ἀλλ' ὁ ὄγκος αὐτὸς πόσον ἐξαγριοῦται, ταράσσεται καὶ

μαίνεται ἐν τεθορυβημένῃ καὶ τεθολωμένῃ ἀτμοσφαίρᾳ, ὅπου ἐπικρατοῦσιν ἄ ερμοι θυελλώδεις!

Οἱ Πειραιῶται, ἐπαρχιῶται καὶ ἀγρόται κρουνηδὸν καὶ σὺν τέκνοις συμμετέσχον τῆς ἑορτῆς, ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ὅπου δὲν ὄζει πυρίτις, ἡ κοινὴ γνώμη σπεύδει καὶ ὁμονοεῖ.

Παρετηρήθη ἀγροτικὸν ἁμάξιον, ἔνθα ἅπασα ἡ ζωϊκὴ ὁλομέλεια τοῦ οἴκου εἶχε μετακομισθῆ ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν πόλιν, ἵνα παρασταθῆ εἰς τὴν γενικὴν χαράν. Καὶ ἔβλεπέ τις ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῇ συνωστισμένους καὶ γέροντας καὶ βρέφη καὶ κῦνας καὶ γυναῖκας. Μετὰ παραδοξότητος ὅμως παρετήρουν τὰς ποικίλας μετεμφιέσεις, ἀποροῦντες τὶ σκοπὸν αὗται ἔχουν εἰς πρωτεύουσαν λογάδων καὶ σοβαρῶν.

— Γιὰ μᾶς τὰ κάνουν, ἔλεγον αἱ γυναῖκες.

— Μασκαρεύονται οἱ ἄρχοντές μας διὰ νὰ μᾶς διασκεδάσουν, ἀπήντα ὁ φορολογούμενος ἀγρότης.

Αἱ παραστάσεις τῶν μετεμφιεσμένων δὲν ἤρεσαν τόσον ἐφέτος, ἐκτὸς τοῦ πρωτοφανοῦς ἄρματος τοῦ Καρναβάλου καὶ τῆς Καρναβαλίνας, καὶ τῆς παρωδίας τῶν Διονύσων, ὅσον ἡ ἔκτακτος κίνησις, συγκέντρωσις καὶ πληθώρα τόσου κόσμου, ὅστις ἐδίψα διασκεδάσεως, ἀναψυχῆς, χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, ὡς ἐζήτει....

— Μεταβολὴν μᾶλλον οἰκονομικῆς καταστάσεως.

Καὶ τὴν οἰκονομικὴν αὐτὴν κατάστασιν τὴν ζητεῖ ὁ κόσμος παντοῦ καὶ δι' αὐτὸ τρέχει ὅπου καλεῖται.

— Ἀλλὰ δὲν ἤγγικεν ἡ ὥρα.

Καὶ.....θὰ ὑποφέρωμεν ἔτι..... ὡς φαίνεται πολύ.

Προσωπίς.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΚΑΡΝΑΒΑΛΛΟΝ

Ἐφέτος ἡ εἴσοδος τοῦ Καρναβάλλου εἰς Ἀθήνας ἐγένετο ἐπισήμως, συνεπῶς δὲ δὲν ἔλλειψαν καὶ αἱ ὑποδοχαὶ μὲ προσφώνησιν καὶ ἀντιφώνησιν.

Ὁ κ. Καλλιοντζῆς

Ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ

Μέσα στὴ χώρα μας ἐδῶ τὴν κλασικὴν, Καρνάβαλλε,
Στῶν μασκαράδων τὴν φωλὴ τοὐτέστι ποῦ ἐμπῆκες,
Μὴν προχωρεῖς...τὸ γλέντι σου ἐπὶ στιγμὴν ἀνάβαλε,
Γιατί, κι' ἂν εἶσαι μασκαρᾶς, τὸν μάστορή σου βρῆκες;

Ἐδῶ ὑπάρχουν σὰν κ' ἐσὲ ἀμέτρητες χιλιάδες·
Γύρνα καὶ δὲς τριγύρω σου, κ' ἂν ἠμπορῆς νὰ ζήσης
Μαζῆ μὲ τόσους τρομεροὺς καὶ φίνους μασκαράδες
Τράβα τὸν δρόμον σου ἐμπρός..ἀλλοιῶς νὰ σταματήσης!

✠

Ἐδῶ δὲν πιάνεις χαρτοσιά, σὲ βάζουν κάτω ἄλλοι
Ποῦ ἂν σὲ πιάσουν σὲ κρεμοῦν ἀπάνοτους μπαλάσκα.
Ἂν θέλης γύρνα νὰ τοὺς δῆς σ' αὐτὸ τὸ καρναβάλλι
Εἶν' μασκαράδες ὅλοι τους, ἀλλὰ μὲ δίχως μάσκα.

✠

Ἐν τούτοις βλέπω δυσπιστεῖς κ' ἔχεις πολὺ τρεμοῦλα
Στὸ μασκαροβασίλειον καὶ σὺ νὰ προχωρήσης...
Ὡς εὖ παρέστης τὸ λοιπόν..ἀλλὰ θὰ τ'αὔρης σκοῦρα
Καί σὰν προβάλῃ ἡ Καθαρὰ Δευτέρα θὲ ν' ἀφίσης
τὴ θέσι σου σ' ἐκείνους
Ὅπου δὲν φέρουν σὰν κ' ἐσὲ μουτσούνα . . . . .
τοὺς ποιὸ φίνους!

Ὁ Καρνάβαλλος

Εὐχαριστῶ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι
Γιὰ τὴν ὑποδοχήν.—Καλῶς σᾶς βρῆκα!
Ξέρω ποιοὶ εἶσθε, γέροντες καὶ νέοι
Ξέρω σὲ ποιὸ φρενοκομεῖον μπῆκα.

✠

Ὅτ' εἶσθε μασκαράδες καὶ κοθόρνια
Νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἦταν περιττό,
Σᾶς ξέρω κι' ἀπὸ τὰ παληά σας χρόνια
Διὰ τέτοιους καὶ ἐγὼ σᾶς χαιρετῶ.

✠

Χαίρετε! μὲ τὰ ἔξυπνα κεφάλια σας
Ποῦ ἔπρεπ' ἕνα μασκαρᾶ νὰ φέρετε,
Διὰ νὰ καταλάβετε τὰ χάλια σας
Καὶ νὰ τοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Χαίρετε!

Χαίρετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι! χαίρετε!
Κι' ἂς ἀκουσθοῦν οἱ λόγοι μου οἱ ὕστατοι
Χαίρω πολὺ ποῦ βλέπω πῶς τὸ ξέρετε
Πῶς εἶσθε μασκαράδες—αὐτοσύστατοι!

✠

Τραβᾶ ἡ μασκαρωσύνη μακρυὰ
Κι' ἀρχίζει ἀπὸ πάππου καὶ πατέρα σας
Καὶ ἔχετε ἀτέλειωτη Ἀποκρηὰ
Κι' ἀτέλειωτη τὴν Καθαρὰ Δευτέρα σας!

✠

Χαίρετε! Ἄνδρες Ἀθηναῖοι καὶ λοιποὶ
Ἐπαρχιῶται, ξένοι καὶ ἀτθίδες!
Εἶναι μικρὰ ἡ ἔλλειψις, μὴ σᾶς λυπῆ
Ποῦ νὰ βρεθοῦνε τόσαις προσωπίδες;

✠

Ὅσῳ στὸν κόσμον βλέπομεν ποδόγυρα
Κι' ὅσῳ ἀκόμη ἔχομεν πατρίδα
Τὸ ράσσο δὲν θὰ φτιάνῃ τὸν καλόγηρον
Οὔτε τὸ μασκαρᾶ ἡ προσωπίδα.

✠

Τόπο λοιπόν! νὰ πάρῃ δρόμο ἡ φέστα,
Γιατί ἔχουμε νὰ πᾶμε κι' ἀπ' ἄλλοῦ
Καὶ αὔριον σᾶς στέλνω ἐγὼ τὰ ρέστα
Καὶ τὸ λογαριασμὸ—ἡ Μιχαλοῦ!

Καὶ μετὰ τοῦτο ὁ Καρνάβαλλος μετὰ τῆς Καρναβαλλίνας του καὶ τῆς λοιπῆς μεγάλης καὶ ποικίλης σύνοδείας του ἐξεκίνησεν ἐν χοροῖς καὶ τυμπάνοις καὶ διῆλθεν ἐν ἀπλέτοις χαραῖς καὶ γέλωσι τὰς κεντρικωτέρας μεγάλας ὁδοὺς τῶν μασκαρευθεισῶν....Ἀθηνῶν μας.

ΣΟΡ ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

(*κωμικὸς μονόλογος . . . ἐκ τοῦ φυσικοῦ*)

Οἴμοι! ὁποῖος ἤμην καὶ ὁποῖος ἔγινα! Μέγας καὶ πολὺς ἀκόμη χθές, κατήντησα εἰς τὴν ἐλεεινὴν ταύτην θέσιν, τὴν γελοίαν ταύτην κατάστασιν, τὴν γενικὴν καταφρόνησιν, εἰς τὴν χλεύην καὶ τὰ σκώμματα ὅλων ἐκείνων, οἵτινες ἔτρεμον ἄλλοτε ἐνώπιόν μου καὶ ὅταν ἐγὼ ὡμίλουν, μὲ ἤκουον μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ τώρα μικρός, ἀδύνατος, συντετριμμένος, δὲν ἔχω οὔτε τὸ θάρρος νὰ προσβλέψω αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον καὶ ἀναγκάζομαι νὰ οἰκουρῶ! ναί, νὰ οἰκουρῶ, χωρὶς νὰ ἦμαι ἀσθενής· εἶμαι ἐκούσιος δεσμώτης!... (Μετὰ θυμοῦ) Ὅταν ἄλλοτε αὐτὰ τὰ τέρατα ἤκουον, ὅτι εἶμαι ἀδιάθετος, ἔτρεχον ὅλοι σωρηδὸν νὰ μὲ ἐπισκέπτωνται καὶ μὲ τὰς στερεοτύπους αὐτῶν ἐρωτήσεις δὲν μὲ ἄφινον οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ ἀναπαυθῶ... Τώρα ἤλλαξαν οἱ καιροί· ἔχω ὁλόκληρον ἑβδομάδα ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τούτου καὶ οὐδεὶς ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ νὰ ἐρωτήσῃ ἂν ζῶ ἢ ἀπέθανον, ἐκτὸς τῶν εἰλικρινῶν μου φίλων κκ. Ταρλαρᾶ καὶ Προξένου. Οἴμοι, πῶς μεταβάλλονται οἱ καιροί!... Ἀλλὰ θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ, θὰ τοὺς ἐκδικηθῶ ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἄλλοτε ὑπήκουον εἰς τὰ νεύματά μου καὶ οἱ ὁποῖοι οὐδὲν ἐτόλμουν νὰ ἐπιχειρίσουν, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου, τῆς γνώμης μου καὶ τώρα συνωμόσαντες ἐναντίον μου ἐζήτησαν νὰ μὲ καταρρίψουν εἰς τὰς πύλας τοῦ ἅδου, ὅπως ἄλλοτε οἱ Τιτᾶνες τὸν Κρόνον, καὶ νὰ προσπαταλεύσουν ἐδῶ, ὅπως τὸν Προμηθέα, τὸν εὐεργέτην τῶν βροτῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου. Ὤ, ναί· ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ Προμηθέως: ἀμφότεροι εἰργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀμφότεροι ὑπήρξαμεν θύματα, ἐγὼ μὲν τῶν ἀνθρώπων, ἐκεῖνος δὲ τοῦ πατρὸς θεῶν τε ἀνθρώπων... Ἀλλ' ἂν ὁ Προμηθεὺς δὲν ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Διός, ἐγώ, τοὐναντίον, δύναμαι ἀκόμη νὰ παλαίσω κατὰ τῆς σπείρας αὐτῆς καὶ ἂν δυνηθῶ νὰ ἐξέλθω νικητής, ἄ, τότε, λογαριαζόμεθα... Ἤμην ὁ φωτεινότερος ἀστὴρ τῆς παροικίας μου καὶ διὰ μίαν στιγμὴν ἐξεστενδονίσθην εἰς τὰ Τάρταρα, ὅπως ὁ Ἑωσφόρος ἐκ τοῦ Παράδεισου! Αὐτὸ εἶναι νὰ μὴν ἔχῃς ἰδικά σου χρήματα, πτερά, ἤθελα νὰ εἴπω καὶ νὰ περιμένῃς νὰ ἵπταται μὲ ἀλλότρια καὶ μάλιστα ... χηρῶν. Τὸ ἐλάχιστον ἐμπόδιον μετατρέπει τοὺς ὅρους· ὁπόσον δίκαιον εἶχεν ὁ ποιητής, νὰ λέγῃ περὶ τοῦ χρυσίου:

«Χρυσίον τοῦ αἰῶνος μας φθοροποιὰ θεότης,
»σὺ εἶσαι ὁ ἀγέρωχος τῆς τύχης μας δεσπότης·
»τοῦ μέλλοντός μας σὺ κρατεῖς τὸ νῆμα εἰς τὰς χεῖρας
»σὺ τόρ' ἀντικατέστησες τὰς θρυλλουμένας μοῖρας».

Μάλιστα· τὸ νῆμα τοῦ μέλλοντός μου, τοῦ μεγαλείου μου, τῆς ἐπιρροῆς μου, τῆς ὑπολήψεώς μου κα τῆς ζωῆς μου αὐτῆς κρατεῖ εἰς χεῖρας, διότι τί ἠμπορῶ νὰ κάμω εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, ἄνευ χρημάτων; Εἶμαι ἑξήκοντα πέντε καὶ ἂς τὰ κρύπτω τὰ δέκα πέντε· ἐν τούτοις ἡ πεφιλημένη μου γενειάς, διατηρεῖται ἀκόμη μέλαινα, χάρις εἰς τὰ προφυλακτικά μου μέτρα· οἱ μυροποιοὶ ἄλλως ἐφεῦρον τόσα μέσα κατὰ τῆς ἐπαράτου λευκάνσεως τῶν τριχῶν, ὥστε καὶ ἄλλα ἑξήκοντα πέντε ἂν περάσουν, θὰ δύναμαι ἀσφαλῶς νὰ διατηρῶ αὐτὴν πάντοτε ἐβένινον! Ἀλλά... ἀλλὰ διὰ νὰ συμβῇ τοῦτο πρέπει νὰ τελεσφορήσῃ τὸ γραμματάκι ὅπου ἔκαμα διὰ τὸ Τουρίνον καὶ ἐπανέλθω εἰς τὴν προτέραν . . . τροχιάν μου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν παρεξέκλινα. Καὶ ἔχω μεγάλην πεποίθησιν, ὅτι θὰ τελεσφορήσῃ, διότι τὰ φέρω τοιουτοτρόπως τὰ πράγματα, ὥστε θὰ μετανοήσῃ φοβερὰ διότι πρὸ τετραετίας μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ὅτι αἱ μετ' ἐκείνης τότε φιλικαί μου σχέσεις, οὐδὲν εἶχον δι' αὐτὴν τὸ ἀνησυχαστικόν· ἂν δηλαδὴ ὑπῆρχε καί τις συμπάθεια ἐκ μέρους μου πρὸς Ἐκείνην, αὕτη περιωρίζετο εἰς πλατωνικὴν καὶ μόνον πλατωνικήν. Ἔπειτα αὐτὴ εἶναι τόσον εὔπιστος, ὥστε καθόλου δὲν θὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας μου καὶ δὲν θέλει, οὔτε ἐπὶ μίαν στιγμήν, χάσει τὴν κατάλληλον ταύτην περίστασιν τῆς προτροπᾶς τοῦ ἔρωτός μου καὶ θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό, ἴσως δὲ καὶ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὴν προηγουμένην παρεξήγησιν. Εἶμαι τέκνον τῶν Καυκασίων ἐγὼ καὶ γνωρίζω πολὺ τὰς γυναικείας καρδίας....

Ἀλλά, μὲ ὅλην μου ὅμως τὴν εἰδικότητα, τὴν ἔπαθα αὐτὴν τὴν φοράν, καὶ ἐνῷ ἐνόμιζον, ὅτι ὅλα ἦταν καὶ δὲν ἔλειπε παρὰ ἕνα «Ἡσαΐα χόρευε» τοῦ Παπαπορφύρη, ἵνα ἐπιτελέσω τὸν προαιώνιον σκοπόν μου, χάριν τοῦ ὁποίου ἐξετροχιάσθην τῆς κανονικῆς μου...τροχιᾶς, ἣν ἀπὸ τριακονταετίας ἀνελλιπῶς καὶ μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας ἐξετέλου, περὶ τὴν...Αἰκατερίνην, αἴφνης οἱ ὅροι ἐστράφησαν.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ὁ κ. Θ... ἀναγινώσκει:

—«Ὁ Καρνάβαλος θὰ ἔλθῃ μετὰ πομπῆς εἰς Ἀθήνας, θὰ σταματήσῃ πρὸ τοῦ Κομιτάτου, θὰ τῷ γίνῃ προσφώνησις, θὰ διέλθῃ τὰς κεντρικωτέρας ὁδούς....

— Καὶ τί γυρεύει, κὺρ Θ... ὁ Καρνάβαλλος ἐδῶ; μήπως θέλει καὶ αὐτὸς χρήματα;

— Ὄχι, ἀδελφέ, αὐτὸς εἶναι μασκαρᾶς.

— Καλά, διάβασε πάρα κάτω.

— «Καὶ θ' ἀκολουθῆται ἀπὸ τὰς γκαμήλας καὶ τοὺς φασουλῆδες. Αἱ πρῶται θέσεις τῆς ἐξέδρας δρ. 4, αἱ δεύτεραι 3.»

— Νὰ, δὲν σοῦ τὸλεγα; χρήματα θέλει καὶ αὐτός.

— Καλὰ λές, χωρὶς χρήματα κανεὶς δὲν μᾶς θέλει τὸ καλό.

— Μπρὲ καὶ μὲ τὰ χρήματά μας πάλιν μᾶς κάνουνε κακό.

— Αἴ, μὰ τότε τὸν κακό τους τὸν καιρό.

— Ὡραῖα μασκαράτα. Ποῦ ἐφαντάσθη τοιαύτην ἰδέαν, ἔλεγέ τις πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ἄμ σύ, ποῦ φαντάζεσαι καὶ μασκαρεύεσαι πολλάκις μὲ τὰς ἀνοησίας σου, ἀπήντησεν ἐκείνη.

ᾧ

Πρὸ τῆς ὁδοῦ Κοραῆ:

— Δὲν ἐπιτρέπεται ἀπ' ἐδῶ, κύριοι.

— Καὶ διατί;

— Διότι οὔτε κομιτάτο εἶσθε, οὔτε μασκαράδες, οὔτε ζῶα, διὰ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ περάσετε.

Καὶ οὕτως ὁ κόσμος δὲν ἐπέμενε, φιλοτιμίας ἕνεκεν, νὰ βιάσῃ τὴν δίοδον.

ᾧ

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Διονυσιακοῦ ἅρματος.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι ὡραῖον, ἔλεγέ τις.

— Ἄ, ναί, πολὺ ὡραῖον, ἀλλὰ τί παριστᾶ: ἠρώτα ἕτερος.

— Μὰ ἀρχαῖα πράγματα, ἀλλὰ φοῦ' δὲν φέρουν προσωπίδας καὶ φωνάζουν μὲ σάλπιγγας, θὰ εἶναι ὁ Ἀπόλλων καὶ οἱ παιᾶνες.

— Βρὲ τί πουᾶνες; Εἶναι ἀποκρηάτικοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων, ντηλαδὴ μασκαράδες, συνεπλήρωσε διερχόμενος ὁ κ. Μάϊφαρτ.

ᾧ

Ἐνῷ διήρχετο ἀριστοκρατική τις ἅμαξα πολυτελῶς ἐστολισμένη:

— Ἀφοῦ εἶναι μασκαράδες αὐτοὶ ὅπου εἶναι μέσα, δὲν ἀντρέπονται νὰ μασκαρεύουν καὶ τὸν ἅμαξᾶν;

— Αἴ, διὰ νὰ μὴ γνωρίζονται ἀπ' αὐτόν.

— Ἀφοῦ τὸ 'γραψαν καὶ στὴν ἐφημερίδα!

ᾧ

Στὰ νειάτα μου, Κώστα, ἔλεγεν ὁ Μπάρμπα Βασίλης, τοὺς μασκαράδες τοὺς ἐστρόναμεν μπροστὰ μὲ τὰ λεμόνια, γελούσαμεν ἡμεῖς, γελούσανε αὐτοὶ καὶ πήγαινε τὸ πρᾶγμα γαϊτάνι.

— Αἴ, μὰ τότε δὲν εἴχατε οὔτε καρναβάλους, οὔτε κομιτάτα, οὔτε καὶ χαρτάκια.

— Εἴχαμε ὅμως παραδάκια.

ᾧ

Κύριός τις θέλων νὰ συνάψῃ ὁμιλίαν μετὰ Κυρίας περιπατώσης εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ζαππείου, τὴν πλησιάζει ἐκ τῶν ὄπισθεν, καὶ προσποιούμενος, ὅτι ἔντομόν τι περιπατεῖ ἐπὶ τῶν ὤμων της:

— Κυρία, τῇ λέγει, ἕνα ζωύφιον εἶναι ὄπισθέν σας.

Ἡ δὲ Κυρία στρέφουσα τὴν κεφαλήν:

— Μπά, σεῖς εἶσθε; τῷ λέγει, δὲν ἐγνώριζον, ὅτι εἶσθε ὄπισθέν μου.

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΕΝ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΝ

— Αἴ, Πινίκη, τώρα ποῦ μασκαρευθήκαμε, ποῦ θὰ πᾶμε;

— Πήγαινε σὺ μπροστὰ καὶ ἐγὼ ἀπὸ πίσω σου καὶ θὰ τὸν εὕρωμε.

— Ποῖον θὰ εὕρωμε;

— Νά... τὸν δρόμον.

— Καλά... μὰ μ' αὐτὴν τὴν μουτσοῦνα ποῦ μοῦ βαλες, δὲν βλέπω ἐγὼ καλά.

— Ἔννοια σου, ἐγὼ βλέπω καλείτερα καὶ θὰ τὸν εὕρω. Μὴ σὲ μέλλει.

ἔπαθα δηλαδὴ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὅ,τι ὁ κύων μὲ τὴν σκιάν του! ... Ἠπατήθην ἄρα νομίσας, ὅτι οὐδὲν πρόσκομμα παρενεβάλλετο εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου καὶ χωρὶς νὰ σταθμίσω καλῶς τὰ πράγματα, ἠθέλησα νὰ καταβροχθίσω τὸν ἔγχελυν χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὰς συνεπείας τοῦ... ἀγκίστρου! Ἐβιάσθην νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν... τροχιὰν τῆς Ἄλλης καὶ δὲν ὑπελόγισα ὅτι ὁ ἐγγὺς αὐτῆς εὑρισκόμενος.. θορυφόρος, τοῦ ὁποίου τὴν ὕπαρξιν θὰ ἠγνόει βεβαίως καὶ αὐτὸς ὁ Κανδηλῶρος, ἠδύνατο, ὡς ἐκ τῆς ἀκανονίστου καὶ ταχυτάτης αὐτοῦ κυκλοφορίας, νὰ ἔχῃ σοβαρωτάτας συνεπείας κατὰ τὴν προσέγγισίν μου, μολονότι αὕτη ἐγίνετο βαθμιαίως καὶ μετὰ πάσης δυνατῆς προφυλάξεως. Καὶ ἔσχε τῇ ἀληθείᾳ σοβαρὰς συνεπείας τὸ παρακινδύνευμά μου ἐκεῖνο. διότι τῆς συγκρούσεως ἐπελθούσης ἀπροόπτως, τὸ κατακόλισμα ὑπῆρξε τόσον ἀκατάστατον, ὥστε ὁ βόρβορος μὲ περιεκάλυψεν ὅλόκληρον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου δὲν ἔχω... πρόσωπον νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Φεῦ! τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπεγυμνώθην τοῦ προτέρου μεγαλείου μου, τῆς αἴγλης μου καὶ τῆς... ὑπολήψεώς μου! Ἡ ἀπορρὰς αὐ ἡ ἡμέρα ἦτο κυριακὴ τῆς.... Ἀπριλίου καὶ θὰ μείνῃ ἐταεὶ ἀνεξάλειπτος ἐκ τῆς μνήμης μου· κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἡμέραν τὰ μέλη μου εἶχον κυριολεκτικῶς παραλύσῃ· τὸ θερμόμετρον τοῦ πρὸς Ἐκείνην ἔρωτός μου εἶχεν ἐπαισθητῶς καταπέσει, ἡ δὲ ρητορική μου δεινότης πρὸς τὰς ρωσικὰς ψάθας, ρούβλια, ἀργυρᾶ, δίφρους καὶ τόσων ἄλλων μεγαλείων τοῦ ἐμπορικοῦ μου σταδίου, συνετρίβη διὰ παντὸς πρὸ τῶν σαρκαστικῶν καὶ σαρδονικῶν γελώτων καὶ σκωμμάτων τῶν ἄλλοτε ὑμνητῶν μου! ... ἐγὼ ἔμπορος! (ἀπορεῖ) Καὶ ἕνεκα τῆς πολυετοῦς ταύτης ψευδολογίας μου κατήντησα καὶ ἐγὼ αὐτὸς νὰ νομίζω, ὅτι πράγματι ὑπῆρξα μεγαλέμπορος καὶ ὅτι, ὅπερ τὸ ἀστειότερον, ἐμεγαλοῦργησα! Ἡ δὲ ρῆσις· «ἡ ἕξις καταντᾷ δευτέρα φύσις» οὐδέποτε, ἄλλοτε ὑπῆρξεν ἀληθεστέρα. Μάλιστα, ἐμεγαλούργησα ὅταν ἤμην ... παραμάγειρος εἰς τὸ Ρουστούκιον! (μετὰ σκέψιν) Ἀλλ' ἂς μὴ ἐπανέρχωμαι εἰς τὸ λίαν ἀπομεμακρυσμένον παρελθόν μου καὶ ἂς ἐξετάσω ἐπ' ὀλίγον τὸν μετέπειτα βίον μου. Ἄχ, ψυχή μου! Ὁ μυθολογούμενος Ἄδωνις βεβαίως ἤθελεν ὠχριάσει πρὸ τῆς ἰδικῆς μου λάμψεως καὶ τοῦτο δὲν ὀφείλω εἰς τὴν ἔκτακτον εὐμορφίαν μου, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνέφικτον δεινότητα τῆς μεταλλαγῆς τῆς μορφῆς μου καὶ τοῦ... χαρακτῆρος μου! Ὦ! τὴν ποιότητά μου ὡς τοιοῦτου διεκωμώδησεν ὁ ὑποτιθέμενος φίλος μου Παπαπορφύρης, χωρὶς, ὁ ἄθλιος νὰ ἐνθυμῆται ποσῶς τὰ ὑπὸ τῆς διαφυγούσης ἤδη τοὺς ὄνυχάς μου Αἰκατερίνης σαρδαναπάλεια γεύματα καὶ δεῖπνα, εἰς τὰ ὁποῖα εἴμεθα πάντοτε οἱ πρῶτοι... μαχηταί! Ὁ ὑποκριτής, ἐφθόνησε τὸν εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον διαρρέοντα βίον μου καὶ ὡς βάσκανος μοῖρα προτεπάθησεν ὑπούλως νὰ τὸν ἐπισκιάσῃ καὶ τὸν καταστήσῃ δυστυχῆ καὶ ὁ καταχθόνιος τὸ κατώρθωσεν· εἰς αὐτὸ ἀπέβλεπον αἱ πρὸς ἐμὲ μυστικαὶ αὐτοῦ ἐπισκέψεις, ἃς ἤδη μανθάνω. Ἐκεῖνον, ὃν ἐνόμιζον φίλον καὶ μεθ' οὗ συνέτρωγον καὶ συνευθύμουν, ὑπῆρξεν ὁ χειρότερος δαίμων τῆς ἡτυχίας μου. Ἐκεῖνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἀνέμενον παραμυθίαν κατὰ τὴν δεινήν μου περίστασιν, γελᾷ ἤδη τὸν Σατανικὸν γέλωτα! Εἶναι ὁ διοργανωτὴς ὅλης ἐκείνης τῆς σπείρας τῆς ἐναντίον μου καὶ ὁ πρωταίτιος τῆς ἐγκαταλείψεώς μου ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης· αὐτὸς τῆς ἐνεφύσησε τὴν ζηλοτυπίαν νὰ νομίζῃ ὅτι τῆς κάμνω ἀπιστίας, ἕνεκα τῶν ὁποίων φεύγουσα μὲ κατηράσθη, αἱ δὲ ἀραὶ ἐξεπληρώθησαν μέχρι κεραίας καὶ ἤδη σταυροῦμαι ἐκπληρῶν τριακονταετῆ ῥαθυμίαν! (Μετὰ μικρὰν σιωπήν). Καὶ ἂν εἰς τὸ διάστημα τῆς τριακονταετίας εἶχον οἰκονομήσει τίποτε ψιλά, δὲν θὰ εἶχον τώρα ἀνάγκην οὐδένα· δὲν θὰ ἐξηυτελιζόμην διὰ δέκα λίρας! Τί θὰ εἴπῃ αἴφνης ὁ κόσμος, ὅταν μάθῃ, ὅτι μένω ἐνέχυρον τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὅτι στεροῦμαι τοῦ ναύλου τοῦ μέχρι Τουρίνου ταξειδίου μου; (ὀργισμένος) Ἄχ! χρυσίον τοῦ διαβόλου!

«Εἶσαι ὁ ἄξων περὶ ὃν ἡ σφαῖρα μας κινεῖται·
»ὁ δυστυχὴς ἀντὶ θεοῦ σὲ νῦν ἐπικαλεῖται»

Δυστυχὴς κ' ἐγὼ τώρα, σὲ ἐπικαλοῦμαι, ἀλλὰ λίαν ἀργά· ὑστερνή μου γνῶστι νὰ σ' εἶχα πρῶτα, λέγει ἡ παροιμία καὶ πολὺ ἀκριβῶς· ἂν δὲν πάθῃ τις δὲν μανθάνει, τὴν δὲ εὐτυχίαν τότε δύναταί τις νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ, ὅταν ἦνε δυστυχής . . . . . Ἀρκετὰ ἀνεπόλησα καὶ ἐφιλοσόφησα ἤδη, καὶ πρέπει νὰ ἐξέλθω, διότι θὰ ἦναι ἡ δεκάτη· θὰ μεταβῶ νὰ εὕρω τοὺς ὑπολειφθέντας εἰλικρινεῖς μου φίλους, τὸν Ἀριστείδην Ταρλαρᾶν καὶ τὸν κύριον Πρόξενον· θὰ τοὺς παρακαλέσω καὶ θὰ μὲ ὑποστηρίξουν εἰς τὴν δυστυχίαν μου· ὁ κύριος Ταρλαρᾶς ἠθικῶς καὶ ὁ κύριος Πρόξενος ὑλικῶς. (ἐνδυθεὶς ἐν βίᾳ, πλησιάζει εἰς τὸν καθρέπτην, ἀλλ' ὀπισθοδρομεῖ ἐκπληττόμενος καὶ ὀλολύζων) Πώ, πώ, πώ! Ἡ περιλημένη ρωσσική μου γενειὰς ἐλευκάνθη καὶ κατὰ τὸ ἕτερον τρίτον, οἱ ὀφθαλμοί μου ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς κόγχας των, αἱ παρειαί μου ἀπώλεσαν τὴν ροδίνην χροιάν

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Εἷς τοκιστὴς πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του :

— Λοιπόν, ὁ πκληάνθρωπος αὐτὸς σοῦ εἶπεν, ὅτι δὲν πληρώνει ;

— Δηλαδὴ δὲν μοῦ τὸ εἶπεν, ἀλλὰ μὲ ἔκαμε νὰ τὸ ἐννοήσω.

— Πῶς τὸ ἠννόησες ; μήπως παρεγνώρισες;

— Ἀφοῦ μ' ἐπέταξε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα.

Ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

— Ἔκλεψες δέκα δραχμὰς ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ οἰνοπώλου.

— Τὶ νὰ κάμω, κύριε ἀστυνόμε, εἶχα δύο ἡμέρας νὰ φάγω.

— Καλὰ καὶ τὸ ἑκατόφραγκον, ὅπου εὑρέθη εἰς τὸ θηλάκιόν σου ;

— Ἄ, αὐτὸ τὸ ἔκλεψα σήμερον εἰς τὸ κρατητῆρι. . .

Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ καιροῦ συνεφώδους καὶ ἀνθρώπου κεκαλυμμένου ;

— Ὅτι ὁ μὲν πρῶτος καλύπτεται ὁπόταν εἶναι καλά, ὁ δὲ ἄνθρωπος ὁπόταν δὲν εἶναι.

Κάποιος παρεπονεῖτο εἰς τὸν ξενοδόχον του, ὅτι τῷ παρέθεσε σκληρὸν κρέας.

— Εἶναι συνήθειά μας, τῷ ἀπήντησεν οὗτος, νὰ δίδωμεν τὸ σκληρὸν κρέας εἰς τοὺς ἔχοντας ὀδόντας καὶ τὸ μαλακὸν εἰς τοὺς μὴ ἔχοντας.

Ἐπαρχιώτης ἠρώτα τυχοδιώκτην καθ' ὁδὸν, ποίαν ὁδὸν νὰ λάβῃ διὰ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ κατάστημα τῆς ἀστυνομίας.

— Ἰδοὺ, τῷ λέγει οὗτος, πήγαινε εἰς αὐτὸ τὸ χρυσοχοεῖον.

— Αἴ, ἔπειτα ;

— Πάρε ἕνα ὡρολόγιον καὶ βάλε το εἰς τὴν τσέπη σου.

— Αἴ, ὕστερα ;

— Θὰ φωνάξῃ ὁ καταστηματάρχης τὸν ἀστυφύλακα καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Μεταξὺ οἰκονομολόγων:

— Αἴ, τί θὰ πάρῃς ἐφέτος ἀπὸ αὐτὰς τὰς μετοχάς ;

— Μά, τὰ διπλᾶ, λέγουν, ἀπὸ τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Μπά ; καὶ τὶ ἐπῆρες πέρισυ ;

— Μὰ πέρισυ δὲν ἔδωσαν τίποτε.

— !. !. ! . . .

Εἰς τὸν κρεοπώλην :

— Θέλω μίαν ὀκᾶ κρέας, χωρὶς κόκκαλα καὶ μὲ ζύγι σωστό !

Ὁ κρεοπώλης μετὰ δυσθυμίας.

— Δὲν πουλοῦμε ἔτσι, κυρά μου.

ΕΝ ΤΩ ΧΟΡΩ ΤΩΝ ΜΕΤΕΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ

Μεταξὺ δύο προσωπιδοφόρων:

— Ξεύρω, ὅτι εἶσαι Ἀθηναῖος.

— Ναί, εἶμαι

— Ἡ γυναῖκα σου ξεύρει, ὅτι εἶσαι ἐδῶ ;

— Δὲν πιστεύω . . .

— Ὁ προϊστάμενός σου λέγει, ὅτι εἶσαι κουτός.

— Αἴ, καὶ μὲ τοῦτο, τί νὰ τοῦ κάμω;

— Βλέπεις λοιπόν, ὅτι ξεύρω ποῖος εἶσαι ;..

Ὁμοίως..

— Ποία εἶσαι δὲν θὰ μοῦ πῆς ;

— Τί ἀναίδεια ! καὶ διατὶ νὰ σοῦ πῶ ;

— Ἤθελα νὰ μάθω. Ἔχω περιέργειαν.

— Καλὲ τί λές ; ὡραία προπαίτειχ !

— Μὰ ἐπὶ τέλους θέλω νὰ σὲ γνωρίσω !

— Τί ἀνόητος ποῦ εἶσαι, ἀφοῦ ἐγὼ δὲν θέλω;

— Μὰ βγάλε τὴν προσωπίδα ; . . .

— Μπά ; τὶ αὐθάδεια ; πῶς εἶπες ;

— Νά, στάσου, βγάλε αὐτὸ τὸ πανί . . .

— Πήγαινε ἀπ' ἐκεῖ, κτῆνος !

— Ὤ ! μὰ μὲ ἐφάρτωσες ἀπὸ ὅλα τὰ βαρύτερα ὀνόματα, Δεσποινίς ! καὶ ὑπομένω . .

— Ἀφοῦ εἶσαι γαϊδοῦρι ;

Μεταξὺ δύο δομινοφόρων :

— Μίαν λεμονάδα ; ὡραία μου προσωπίς ;

— Εὐχαρίστως, Κύριε, τὴν δέχομαι.

— Εἰς ὑγείαν σας καὶ θὰ μὲ τιμήσητε εἰς τὸ γεῦμα ;

— Εὐχαρίστως, Κύριε, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Ὤ, σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, ὡραία μου προσωπίς, καὶ θὰ μὲ τιμήσητε καὶ εἰς τὸν τρίτον τετράχορον ;

— Τοῦτο δὲν δύναμαι, διότι εἶμαι καὶ ἐγὼ καβαλιέρος.

— Ἂς τὸ καλὸ καὶ δὲν μοῦ τόλεγες τόσην ὥραν ὅτι εἶσαι ἀρσενικός;

ΔΙΑΘΗΚΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια ὡμολόγησαν ἐννενήκοντα δύο διαθήκας μεγάλων ἑκατομμυριούχων. Πεντήκοντα δύο μεταστάντες τοιοῦτοι ἀφῆκαν περιουσίαν ποικίλλουσαν ἀπὸ $2\,^1/_2$ ἕως 5 ἑκατομμύρια.

Τριάκοντα τέσσαρες ἀφῆκαν μεταξὺ 5 ἕως 25 ἑκατομμύρια καὶ ἓξ πλέον τῶν 25 ἑκατομμυρίων

Ἡ στατιστικὴ αὕτη δὲν καταδέχεται νὰ μνημονεύσῃ καὶ πτωχοὺς ἑκατομυριούχους, οἵτινες ἀφῆκαν ὀλιγώτερα τῶν $2\,^1/_2$ ἑκατομμυρίων.

Τοὺς καϋμένους, ἂς ἐλεήσῃ ὁ θεὸς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ! .

τῶν καὶ ἡ καταστροφή μου συνεπληρώθη ! Ἀλλοίμονον ! δὲν θὰ ἐξέλθω οὔτε σήμερον· ἂν εἶχον χρήματα ἠδυνάμην νὰ βάψω τὴν γενειάδα μου, ἀλλὰ ποῦ χρήματα ; Ἂς μείνω λοιπόν, ἂς περιμείνω καὶ τὸ ταχυδρομεῖον, εἶναι ἄλλως ἡ ὥρα τῆς διανομῆς τῶν γραμμάτων καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔχω ἀπάντησίν της (ὡσεὶ ζωπυρούμενος) ἄχ, νὰ συνωδεύετο καὶ μὲ κανὲν τσέκι . . . ! (Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κροτεῖ ἡ θύρα τοῦ δωματίου· εἰσέρχεται ὁ διανομεὺς· ὁ σὸρ Δημητράκης παρατηρεῖ αὐτὸν μετ' ἀνυπομονησίας, ἀλλ' ἀντὶ ἐπιστολῆς τοῦ ἐγχειρίζει ἐφημερίδα ἐρυθράν... μετεωρολογικήν, ἥτις διηγεῖται τὴν σύγκρουσιν ἑνὸς πλανήτου μετ' ἄλλου. Τότε δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκέψιν του ἡ ἀπορρὰς ἡμέρα τῆς ἰδικῆς του...συγκρούσεως ἐν ὅλῃ τῇ φοβερᾷ της μεγαλοπρεπείᾳ καὶ τόσον ἐτυγχύσθησαν καὶ ἐταράχθησαν αἱ σφένες του, ὥστε μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐξῆλθε τοῦ ληθάργου, ὅταν δηλαδὴ πάλιν ὁ διανομεὺς τῷ ἐπέδωκε τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν.

«Ἀγαπητέ μοι σὸρ Δημητράκη !

«Ἔλαβον τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σου καὶ μετὰ προ«σοχῆς μου ἀνέγνωσα αὐτήν. Μὲ ἐλύπησε πολὺ ἡ «ἀναγγελία τῆς διαταλευθείσης ὑγιείας καὶ σὲ προ«τρέπω, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ ζήσωμεν ὡς ἀδελφοί, ν' ἀ«ναχωρήσῃς ἀμέσως δι' ἐνταῦθα ὅπου τὸ κλίμα εἶνε «καλὸν καὶ ἡ φύσις ὡραία· ἐλθὲ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι αἱ «εὐτυχεῖς ἡμέραι, ἃς νοσταλγῶς μοὶ φέρεις εἰς τὴν «μνήμην δὲν θα ἦνε τόσον δύσκολον νὰ ἐπατέλθουν, «ἀρκεῖ νὰ ἀλλάξῃς διαγωγὴν καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ μὲ «ποτίσῃς μὲ τόσας λύπας, ὅσας κατὰ τὴν ἐν Μελίτῃ «διαμονήν μου, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων στερεῖ ὁ εἷς «τὸν ἄλλον καὶ ἐξ ὅσων μοῦ γράφεις, δὲν θέλω ἐπὶ «τοῦ παρόντος νὰ πιστεύσω τίποτε καὶ σὲ συγχωρῶ. «Ὥστε σὲ περιμένω μὲ πρῶτον ἀτμόπλοιον. Πρὸ «τῆς ἀναχωρήσεώς σου φρόντισε νὰ λάβῃς παρὰ τοῦ «τοῦ κ. Προξένου, φίλου μας, φράγκα διακόσια πεν«τήκοντα, ἅτινα ἐδάνεισα αὐτὸν κατὰ τὴν ἐντεῦθεν «διέλευσίν του. Γράφω καὶ εἰς τὸν ἴδιον. Μένω ἡ «ἀγαπῶσά σε Αἰκατερίνη.»

Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ ! Νὰ ἰδῆτε τέρατα πῶς ἐκδικεῖται τὸ παιδὶ τῶν Καυκασίων ! Τὶ ἀγαθὴ ψυχή ! μὲ συγχωρεῖ δι' ὅλα ἐκεῖνα ὅπου τῆς ἔκαμα· εἶναι ἀληθὴς ἄγγελός μου ! τώρα ἐπείσθην πλέον ὅτι ἡ καρδία ποτὲ δὲν γηράσκει. (μετὰ σκέψιν) Μοῦ γράφει ν' ἀναχωρήσω ἀμέσως καὶ χρήματα δὲν μοῦ ἔστειλε· μοῦ γράφει ὅμως νὰ λάβω ἀπὸ τὸν κ. Πρόξενον φράγκα 250 καὶ τοιουτοτρόπως ἐξοικονομοῦμαι. Πρέπει νὰ μεταβῶ πρὸς συνάντησίν του τώρα καὶ πρὸς συνάντησιν τοῦ κ. Ἀριστείδου Ταρλαρᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐσπευσμένην ἀναχώρησίν μου· κάλλιστα ! (Ἡ ὥρα εἶναι ὡσεὶ ἑνδεκάτη) Ἐνδυθεὶς καὶ καλλωπισθεὶς ὅσον ἠδυνήθη κάλλιον, κατῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς λευκῆς κερκυραϊκῆς ῥάβδου του ἀνήρχετο βραδεῖ τῷ ποδὶ τὴν ὁδὸν Ἁγίας Λουκίας, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν βασιλικὴν ὁδόν. Θὰ ἀπεῖχε δὲ ὡσεὶ δέκα πέντε βήματα τῆς εἰρημένης ὁδοῦ ὅτε παρετήρησεν ἀστυνομικά τινα ὄργανα καταγινόμενα νὰ σύρωσιν εἰς τὸ κρατητήριον πρόσωπόν τι, ὅπερ ὡς ἐκ τῆς συρροῆς τῶν περιέργων δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐκ σημείου τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο. Πλησιάζει περεταίρω καὶ γενομένης ἀραιώσεως τῶν περιέργων ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ· ὅτι ἦτο ὁ εἰλικρινής του φίλος καὶ συναθλητὴς Ἀριστείδης Ταρλαρᾶς ὁ καὶ Πορδένης ἐπονομασθεὶς) Διάβολε ! τὶ συμβαίνει λοιπόν ; Ὁ κόσμος ἀλλάζει βλέπω· τὰ εἴδωλα καταπίπτουν τὸ μὲν μετὰ τὸ δὲ καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται διὰ τὰς ἰδικάς μου ἁμαρτίας (ἀνέρχεται ταχέως τὴν ὁδὸν Λουκίας, κάμπτει τὴν γωνίαν ἀδιάφορος διὰ τὴν τύχην τοῦ φίλου του καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ ζαχαροπλαστεῖον Urzi Basile. Ὁ κ. Πρόξενος εἶναι ἐκεῖ ἀναγινώσκων· τὸν πλησιάζει καὶ τὸν χαιρετᾷ· ὁ δὲ κ. Πρόξενος ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ὡσεὶ νὰ ἠννόησε τῆς ἐλεύσεώς του τὸν σκοπόν, κατελήφθη ὑπὸ ρίγους· ὁ σὸρ Βαλλιάνος δὲν ἔχασε καιρόν: «Κύριε, Πρόξενε, γνωρίζετε τὴν θέσιν μου, εἶπεν, καὶ προτοῦ λάβω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην (ἔδειξε ἀποσφραγισμένην ἐπιστολὴν) διὰ τῆς ὁποίας διατάσσομαι νὰ εἰσπράξω παρ' ὑμῶν φράγκα 250, εἶχον σκοπὸν νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν τὸ αὐτὸ περίπου ποσὸν ὅπως ἐκτελέσω τὸ μέχρι Τουρίνου ταξείδιόν μου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σᾶς ...» Μία αἰφνηδία νευρικὴ ἀναπήδησις τοῦ κ. Προξένου ἐκ τῆς καρέκλας καὶ σύσπασίς τις τῶν ὀφρύων συνοδευομένων ὑφ' ἑνὸς παρατεταμένου «μουμου-μοῦ κα-κα-κάμνετε τὴν χα-χάριν νὰ με-με-μὲ ξεφορτωθῆτε» διέκοψαν τὸν σὸρ Βαλλιάνον, ὅστις φεύγει χωρὶς νὰ τοῦ εἴπῃ τίποτε περισσότερον τρομαγμένος) Ὁ παληάνθρωπος, χρεωστεῖ καὶ δὲν πληρόνει καὶ ἐγὼ ἤθελα δάνειον ! τί ἀφελής ποῦ εἶμαι ! Τί ἀπομένει πλέον νὰ κάμω ; πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ κατηραμένον αὐτὸ μέρος, τίνι τρόπῳ ὅμως ! Ὤ, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν ἀπέναντι συγγενῆ μου ἂν καὶ μὲ ἀποφεύγει ὡσὰν τὸν κακὸν λιμένα, καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ κάμῃ ὅ,τι δυνηθῇ δι' ἐμέ· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃ τρόπον νὰ μὲ ἀποβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἄλλως τε ἔχει καὶ μέσα καὶ δὲν θὰ μὲ

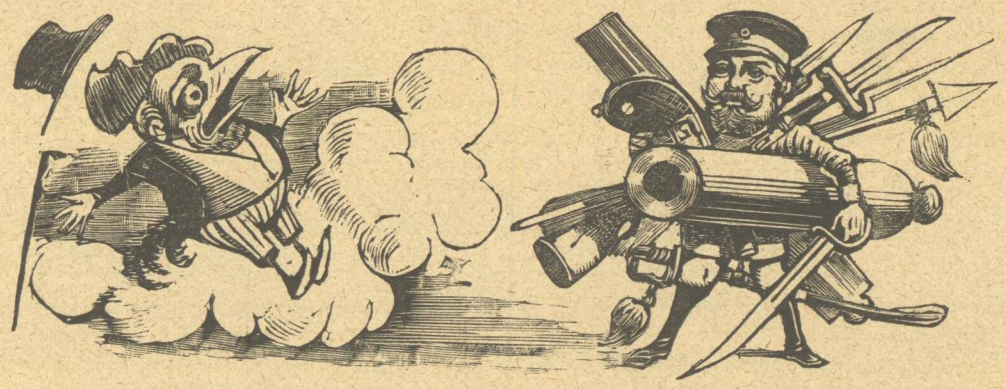

ΕΙΡΗΝΗ Ἢ ΠΟΛΕΜΟΣ

Κατὰ τὴν περιοδείαν τῶν μασκαράδων τῆς τελευταίας Κυριακῆς συνηντήθησαν εἷς πάνοπλος μασκαρᾶς μεθ' ἑνὸς ἀόπλου τοιούτου.

— Ἄλτ καὶ σοῦ 'κοψα τὸ κεφάλι, λέγει ὁ πρῶτος τῷ δευτέρῳ.

— Βρὲ ἀμάν, ἔχομε εἰρήνη!

— Πέθανε ἡ εἰρήνη, ζήτω ὁ πόλεμος, μωρέ.

— Στὰ ἀλήθεια μιλᾷς ; πάλιν πόλεμον ἔχουμε ;

— Νά, στάσου νὰ δῆς.....

— Ἄμ τότε, καλείτερα ὑποχώρησι ! βρὲ ἀδελφέ, ἀνακράζει ἔντρομος ὁ πετεινὸς καὶ ὀπισθοχωρεῖ καλπάζων. (Ἱστορικόν).

ἐκθέση καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ κρατήσω τὴν θέσιν μου ὀλίγον (στηριζόμενος πάντοτε εἰς τὴν λευκὴν ράβδον του διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀντίθετον τοῦ ζαχαροπλαστείου μέρος· ἀνέρχεται βαθμίδας τινας καὶ εὑρέθη εἰς τὸ συγγενικόν του γραφεῖον· μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξέρχεται ὁ συγγενής του κρατῶν κατάλογον ἐρανῶν, εἶτα δὲ ὁ σὺρ Βαλλιᾶνος περιχαρής, ὅστις διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον). Θὰ φύγω ἐπὶ τέλους· τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεὸς καὶ θὰ μοῦ συνάξῃ τὸν ναῦλον καὶ ὅ,τι ὀφείλω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ τοιουτοτρόπως εἶμαι ἐλεύθερος. (Μετὰ δύο ὥρας ὅλα ἦταν ἕτοιμα· ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον· ἔβγαλεν εἰσιτήριον 3ης θέσεως καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ὑποβιβασθῇ ἡ θέσις του !) Φεύγω ἐπὶ τέλους ἀπ' αὐτὸν τὸν βρωμότοπον ; Οὐδέποτε θέλω λησμονήσει, ὅτι τὸ χρυσίον διέπει τὸ πᾶν σήμερον καὶ ὄχι τὰ χονδρὰ λόγια καὶ θέλω ἔχει πάντοτε ὑπ' ὄψει μου τοὺς στίχους·

«Χρυσίον τοῦ αἰῶνος μας φθοροποιὰ θεότης,
»σὺ εἶσαι ὁ ἀγέρωχος τῆς τύχης μας δεσπότης·
»τοῦ μέλλοντός μας σὺ κρατεῖς τὸ νῆμα εἰς τὰς χεῖρας
»σὺ τόν' ἀντικατέστησες τὰς θρυλλουμένας μοῖρας·
»εἶσαι ὁ ἄξων περὶ ὃν ἡ σφαῖρα μας κινεῖται,
»ὁ δυστυχὴς ἀντὶ θεοῦ σὲ νῦν ἐπικαλεῖται.»

. . . . . .

(Πίπτει ἡ αὐλαία ἀναχωρεῖ).

Ἐν Μελίτῃ, κατὰ Μάρτιον 1898.

Ζῆμος Ἀβράμης.

Λύσις τοῦ ὑπ' ἀρ. 10 αἰνίγματος

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Ἰω. Διονυσίου ἐκ Σύρου, Πέτρος Μαλικόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀθαν. Σωτηρίου ἐκ Πατρῶν, ἡ δεσποινὶς Μαριάνθη Βελισσαροπούλου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ κ. Ν. Δελαβέρης ἐκ Πειραιῶς.

Αἴνιγμα 13ον.

Σὲ μιὰ θυρίδα μ' ἀκουμπᾶς
Π' ἀνοίγει καὶ μοῦ κλίνει
Μιὰ μὲ βαστάει ἐλαφρὰ
Καὶ μιὰ πάλι μ' ἀφίνει
Ἀγάλια γάλια μὲ μαδᾶ
Τὸν θάνατον μοῦ φέρει
Τὰ λείψανά μου τὰ σκορπᾶ,
θυσία μὲ προσφέρει.
Ἂν καὶ ἐγὼ σκοτόνομε
καὶ τὴν ψυχή μου βγάζω
Ἀπ' ἐναντίας φίλτατε
ἐσὲ διασκεδάζω. **Mester Manole**

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ